
young book designers award 23

ARTEMIS CHRYSOSTOMIDOU
ΑΡΤΕΜΙΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΙΔΟΥ

OH, THAT HAND OF YOURS / ΥΨΗΛΟΥ ΕΠΙΠΕΔΟΥ ΤΡΑΥΜΑ

Τὸ ΡΟΛΑΚΙΟ

OH, THAT HAND OF YOURS /
ΥΨΗΛΟΥ ΕΠΙΠΕΔΟΥ ΤΡΑΥΜΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΑ

Τα σκυλιά δεν γαβγίζουν στη Γαλλια / Γλυπτική
Το Ροδακιό 2018

© *Άρτεμις Χρυσοστομίδου & Το Ροδακιό 2022*
ISBN 978-618-5697-10-5

ARTEMIS CHRYSOSTOMIDOU
ΑΡΤΕΜΙΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΙΔΟΥ

OH, THAT HAND OF YOURS / ΥΨΗΛΟΥ ΕΠΙΠΕΔΟΥ ΤΡΑΥΜΑ

ΤΟ ΡΟΔΑΚΙΟ

Πέρα από το υλικό
δεν υπάρχει τίποτα
που να ξεχωρίζει
το δέρμα σου
από την άβυσσο
των χρωμάτων.

Apart from the material
there is nothing else
separating
your skin
from the abyss
of colours.

ΩΡΑΙΑ ΖΩΗ ΜΕΣΑ ΣΕ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

NICE LIFE IN A WRECKAGE

Έχει μουδιάσει το στόμα,
το γόνατο ανάμεσα στα πόδια της
ξέρει κάθε θερμοκρασία.
Τα δάχτυλα της μιας κοντεύουν
να διαπεράσουν το δέρμα της άλλης,
τα νιώθει μέχρι τα κόκαλα.
Τα χέρια της είναι παντού,
έχουν γίνει πλάτη, ώμος,
μηρός, αβαθής λίμνη,
αναπνέει από αλλού,
απ' τα αυτιά ή τη μήτρα.
Η καρδιά της σε αγώνα ταχύτητας,
αθλητής στίβου,
πιέζει το στήθος της άλλης,
την αισθάνεται στη δική της,
κι ενώ εγγράφεται μια νέα ανατομία
η ακοή της φτάνει μέχρι τη σπλήνα, το συκώτι,
ακούει τα πάντα,
γίνεται κυτταρική, μοριακή,
ευαίσθητη, παύει,
δεν ακούει παρά κολπικά,
γίνεται ολόκληρη κόλπος,
γιορτή των υδάτων,

The mouth is numb,
the knee between her legs
identifies the temperature.
The fingers of one girl are almost
penetrating the skin of the other,
she feels them to her core.
Her hands are everywhere,
becoming a back, a shoulder,
a thigh, a shallow lake,
she breathes
through the ears or the uterus.
Her heart is beating like crazy,
like an athlete on a sprint,
pressing her chest against the other,
feeling her heart beating too.
While a new anatomy is born,
her hearing reaches her spleen, her liver,
she can hear everything,
she becomes cellular, molecular,
vulnerable, she ceases,
she only hears through the uterus,
she is expanding, transubstantiating into a uterus,
an aquatic Epiphany,

πρωτόγονος ηβικός εορτασμός,
μέχρι και τα μάτια της είναι υγρά.
Την κοιτά γελώντας,
ξυπνά απαλά.
Είναι εκεί.
Θέλεις να φιληθούμε;

a primitive pubic celebration,
even her eyes are wet.
She looks at her laughing,
she wakes up gently.
She is there.
Do you want to kiss?

Χτύπα τα ξυλάκια σου μωρό μου στο τραπέζι
με τόσες χορδές στο σπίτι
χάνεται η κρούση του έρωτα
καμπανάκι του σκύλου
άμεση δράση τα πόδια μας κάτω απ' το κρεβάτι
κάτι πάει να καλύψει ένα κενό
σαν κέικ στο φούρνο
μυρίζει το σεντόνι
φούσκωσε φαντασία
σαν Ινδή τελεία στο μέτωπο
με τόσες χορδές στο σπίτι
χάθηκε η κρούση του έρωτα.

Ah! An irony got stuck in my eye!

ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΣ

Η τρυφερότητα είναι η μόνη πραγματική αρμονία.
Η γέννηση της οικειότητας ήταν μια καθαρή έξοδος.
Δεν ήταν πια παιδιά
να παίζουν με τις αντανακλάσεις τους στο τζάμι.
Μπορούσαν να δουν η μια την άλλη
μέσα από τα επαναστατημένα μάτια τους.
Τώρα ξέρουν ότι
δεν είναι απλώς μνημεία της επιφάνειας.
May I have a glass of pain, please?

A SURFACE MONUMENT

Tenderness is the only true harmony.
The birth of intimacy was a clear exit.
They were not like children anymore
playing with their reflection on the window.
They could eventually see each other
through their rebellious eyes.
Now they both know that
they are not just a surface monument.
May I have a glass of pain, please?

ΥΨΗΛΟΥ ΕΠΙΠΕΔΟΥ ΤΡΑΥΜΑ

Σε βλέπω μέσα στα τρίπτυχα των Ιερών,
στα ορατόρια και στα «Κύριε Ελέησον»,
κρατώντας ένα ποτήρι, ένα κουταλάκι του τσαγιού,
τρώγοντας κέικ, ψήνοντας μπέικον.
Σε βλέπω στο σκοτάδι πλάι στο παράθυρο,
ανάμεσα σε πίνακες και φωτογραφίες
δίπλα στο μεγάλο πιάνο του «Ροζ» του Μαγδεμβούργου.
Σε βλέπω σε κάθε πρώτη φορά,
στις άπειρες πιθανότητες,
και στα βιτρό των Καθεδρικών,
εκτός από το υλικό
δεν υπάρχει τίποτα
που να ξεχωρίζει το δέρμα σου
από την άβυσσο των χρωμάτων.

A HIGH-LEVEL TRAUMA

I see you in the altar retables,
the sound de la langue française,
the oratorios and the "Kyrie Eleison",
holding a glass, a teaspoon,
eating a dessert, baking bacon.
I see you standing in the dark by the window
among paintings and photographs
near the grand piano of the "Pink" of Magdeburg.
I see you in every first time,
in the infinite possibilities,
the shine of shyness
and the stained glass of Cathedrals,
apart from the material
there is nothing else
separating your skin
from the abyss of colours.

Ο άνθρωπος
χωρίς την κλειτορίδα
χάνεται στο σκοτάδι.

Things have no shape in absence.
I can slip on everything.
Your speed next to flying birds
passing by full of the ephemeral
while they are moving into a warmer place,
is making everything look so young
as if born just the day before crushing.
Eyes have so much to explore.
The statues arouse in silence
the hungry look of adventure.
Oh, that hand of yours!

ΑΥΤΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΙΣ ΑΛΠΕΙΣ

Στις κορυφές, βιολιά, άριες και παπούτσια Kappa γλιστρούν στον πάγο. Από το αμφιθέατρο κοιτάζει το καμπαναριό. Τα κοιμητήρια είναι μουσεία σύγχρονης τέχνης που εκθέτουν την ησυχία των τάφων, ένα μάθημα για το πώς μπορεί κανείς να μεταμορφωθεί σε τοπίο. Το κορίτσι στην άλλη πλευρά των Άλπεων είναι ένα βουνό που περιμένει να λιώσει το χιόνι για να δει τι κρύβεται αποκάτω. Της γράφει, Αγάπη μου, εμπιστεύσου την αγάπη, όχι τα επιχειρήματα, και έλα να με βρεις. Οι φωτεινοί σηματοδότες αναβοσβήνουν χωρίς πεζούς, η απουσία είναι το ίχνος των ανθρώπων. Ήταν νεκρή απομέσα και τα μάτια της έμοιαζαν με λουλούδι πάνω σε τάφο. Αυτή όμως συνέχιζε να της λέει, Θέλω να σε φιλήσω έτσι κι αλλιώς. Και, À l'église ton amour était comme un oiseau dans ma main. Maintenant tu es l'église dans ma main et je suis assise dans ton amour. Στην εκκλησία η αγάπη σου ήταν ένα πουλί μέσα στο χέρι μου. Τώρα εσύ είσαι η εκκλησία στο χέρι μου κι εγώ κάθομαι στην αγάπη σου. Ή ακόμη, Είναι τόσο ζεστά μέσα σου. Το αμήν είναι η ηχώ της ύπαρξης, δεν υπάρχει σάλιο θανάτου, η φωνή σου είναι μια μεγάλη περιπέτεια ήχων. Αλλά αυτή δεν είναι μια ρομαντική ιστορία.

THIS IS NOT A ROMANTIC STORY IN THE ALPS

On the peaks, violins, arias and Kappa shoes glide on the ice. From the auditorium she looks at the bell tower. Cemeteries are contemporary museums carrying the quiet of the graves; a lesson on how someone can transform oneself into a place. The girl on the other side of the Alps is a mountain waiting for her snow to melt to reveal what lies beneath. She writes to her, My darling, trust love not arguments and come to see me. The snow is soft, a sense of affection is raising the temperature of desire and melts the ice of distance. Traffic lights flash without pedestrians, absence is the trace of people. She was dead from the inside and her eyes were like a flower on a grave. But she kept telling her, I want to kiss you anyway. And, À l'église ton amour était comme un oiseau dans ma main. Maintenant tu es l'église dans ma main et je suis assise dans ton amour. In church, your love was like a bird in my hand. Now you are the church in my hand and I sit in your love. Or, It is so warm inside you. Amen is the echo of existence, there is no saliva of death; your voice is a great adventure of sounds. But this is not a romantic story.

ΑΝΤΙ ΝΑ ΥΠΟΚΡΙΝΕΣΑΙ
ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΟ ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΟΚΡΙΝΕΣΑΙ

Πιστεύει ότι η κατάθλιψη ξεκίνησε λόγω δύσκολης παιδικής ηλικίας. Πέρασε τα παιδικά της χρόνια στο Μόναχο βοηθώντας τη μητέρα της σε ανούσιες δουλειές του σπιτιού. Η παιδική ηλικία είναι συνήθως ένας μολυσματικός ιός που προκαλεί εφίδρωση στους αδένες του λαιμού.

«Κοίτα με, όπως με βλέπεις, έχω αλλάξει καθόλου; Η ευτυχία δεν με άλλαξε καθόλου ενώ το αρσενικό εγώ του εύκολα διεισδύει στη ρηχότητα ως το πιο βαθύ μέρος που ξέρει.»

Μα αγάπη μου, αντί να υποκρίνεσαι, είναι πιο εύκολο να μην υποκρίνεσαι.

INSTEAD OF PRETENDING
IT'S EASIER NOT TO PRETEND

She believes her depression began due to a difficult childhood. She spent her childhood in Munich helping her mother in useless ventures. Childhood is usually a viral infection that causes swelling in the glands of the neck.

"Look at me, as you see me, have I changed? Happiness has not changed me at all while his masculine ego easily penetrates the shallowness as the deepest place he knows."

But, darling, instead of pretending, it's easier not to pretend.

MUT!

Θάρρος!
Ο οργασμός πλησιάζει!

MUT! Orgasm is coming!

Your hand is the star of Bethlehem.

Κάποιες μέρες ήταν ένας πολύ απότομος γκρεμός και ολόκληροι βυθοί ησυχίας ανατρέπονταν από την αναταραχή των ήχων. Όπως όλοι, έτσι κι αυτή ήταν τόσο μοναχική σαν κρύο πλακόστρωτο. Ήταν ένα μάθημα για το πώς μπορεί κανείς να μεταμορφωθεί σε τοπίο. Έμοιαζε με δημόσιο μνημείο ή θέαμα, μια άδεια Βαστίλλη. Αισθανόταν ότι έπρεπε να επιβεβαιώσει κάτι με την παρουσία της, ενώ έβαζε κύβους ζάχαρης στη γλώσσα αντί να τους ρίξει στον καφέ ή έπεφτε στο νερό θυμίζοντας φύκι. Έκανε σκέψεις όπως, Είναι φανερά καλύτερο να κλαίει κανείς χωρίς λόγο ή απλώς για διασκέδαση. Κάποιες φορές οι αλλαγές που γίνονταν μέσα της ήταν σαν διαφορετικά δωμάτια του ίδιου ξενοδοχείου. Παρ' όλες τις αναποδιές ανανέωνε τακτικά τα υπαρξιακά στο κεφάλι της. Χρειαζόταν μόνο τρεις-τέσσερις φορές μπρος πίσω ώστε να πάρει τη σωστή απόφαση.

Το βράδυ βγαίνοντας αναγνώριζε το καθεστώς των πραγμάτων, έδινε χώρο στα σιντριβάνια, τα επίχρυσα κάγκελα, τα σκουπίδια στους μεγάλους κάδους και τις ρόδες των οχημάτων. Με επιδεξιότητα προχωρούσε ανάμεσά τους χωρίς να προσκρούει κάπου. Όταν φταρνιζόταν έκλεινε το στόμα με το χέρι της, που ήταν πάντοτε κρύο.

Some days were a very steep cliff for her and quantities of quietness were overturning with the agitation of sounds. Like everyone else, she was as lonely as a cold pavement. She was a lesson in how someone can transform oneself into a place. She looked like a public monument or spectacle; an empty Bastille. She was feeling she had to confirm something by her presence, while she was putting pieces of sugar on her tongue instead of throwing them into the coffee or swimming in the sea resembling seaweed. She had thoughts like, It's better to cry for no reason or just for entertainment. Sometimes, the changes inside her were like different rooms of the same hotel. Despite the misadventures she regularly updated the existential issues in her head. She needed only three or four times back and forth to take the right decision.

In the evening, when she used to go out, she recognised the state of things, giving space to the fountains, to the golden railings, the rubbish in the big bins and the wheels of vehicles. She was moving with dexterity through them without striking anywhere. When she sneezed, she closed her mouth with her hand, which was always cold.

Δεν υπήρξαν ποτέ πιο περίεργα μάτια από τα δικά της. Τα λουλούδια που οι άνθρωποι ταξιδεύοντας βλέπουν στο δρόμο είναι τα μάτια της. Μπορεί να αγγίζει, να ακουμπά οπουδήποτε. Όλα είναι ορατά. Βλέπει μέσα από τα πάντα, είναι τα πάντα. Τη στιγμή που θα νομίσει ότι θα πεθάνει, θα περάσουν από μπροστά της άνθρωποι των σπηλαίων, μεγάλα κεφάλια, μοναχοί του μεσαίωνα, ο σύγχρονος κόσμος, ένα πλαστικό μαχαίρι.

Μια μέρα ίσως πέσει στον ποταμό, όχι από κάποια γέφυρα, από το δρόμο, σαν να την έσπρωξε κάποιο ποδήλατο περνώντας. Από το νερό θα δει τις μαύρες στέγες στις σοφίτες και θα σκεφτεί πως ξέρει πώς φτιάχνονται. Αυτό θα της δώσει αιφνίδια την αίσθηση μιας ολοκληρωμένης ανθρώπινης γνώσης. Ζωγραφική είναι το αιώνια γυμνό βλέμμα. Από τον ποταμό μπορεί να βγει διαφορετική. Καλό είναι ο άνθρωπος να ανεβοκατεβαίνει.

There have never been more curious eyes than hers. The flowers that people look at while they are travelling are her eyes. She can touch, she can stay anywhere. Everything is visible for her. She sees through everything, she is everything. The moment she will think that she will die, there will pass in front of her cavemen, great heads, Middle Ages monks, the modern world, a plastic knife.

She may fall into a river, not from a bridge, from the street instead, as if she was pushed by a bicycle. From the water she will see the black roofs of the attics and she will think that she knows the way they are made. This will give her the feeling of an integrated human knowledge. Painting is the eternally naked look. She may go out from the river as a different person. It's good for people to go up and down. That's fine.

ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΠΟΥ ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΡΩΤΕΥΤΕΙ ΜΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟ

Το παγερό δίχτυ της λογικής αποκλείει το θαύμα, αλλά ο άνθρωπος χωρίς τη γλώσσα της διαφήμισης λιώνει, γίνεται λάσπη, εκμαγείο, αντίγραφο κάθε αθρότητας, ξέρει πως η μόνη υπαρκτή αρμονία είναι η τρυφερότητα. Η μυθολογία αυτής της επανάστασης θέλει την ιστορία να ξεκινά από το ανοιχτό πνεύμα των Γάλλων. Αν ερωτευτεί κανείς μια ζωγράφο, ό,τι κι αν ζωγραφίζει, πρέπει να της πει, Η ζωγραφική σου είναι υμνογραφική. Εκείνη τότε θα προτείνει να εκθέσουν τις περιορισμένες δυνατότητες του ανθρώπου στις άπειρες πιθανότητες του κόσμου, ενώ θα φιληθούν ακουμπώντας σοβαρά σε κάποιο παγκάκι.

IN CASE SOMEONE FALLS IN LOVE WITH A PAINTER

The cold net of logic excludes the miracle, but man without the language of advertising melts, becomes mud, a cast, a copy of all civility, knowing that the only real harmony is tenderness. The mythology of this revolution wants the story to begin from the open spirit of the French. If one falls in love with a painter, whatever she paints, they must say to her, Your painting is hymnal. She will suggest then to expose their limited human abilities to the infinite possibilities of the world, while they kiss each other, leaning seriously on a bench.

Είσαι πιο εύθραυστη απ’ τα μαλλιά σου, Κατρίν Ντενέβ.

EACH **LINE** IS **A**N EXHIBITION **PLACE**

ΚΑΘΕ ΓΡΑΜΜΗ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΧΩΡΟΣ ΕΚΘΕΣΗΣ

LIFE IS FULL OF ABSURDITY | LIFE IS NOT AN ABSURDITY

Η ΖΩΗ (ΔΕΝ) ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

PAINTING IS THE ETERNALLY NAKED LOOK

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΜΝΟ ΒΛΕΜΜΑ

AH! AN IRONY GOT STUCK IN MY EYE!

Α!

DO YOU WANT TO KISS?

ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΦΙΛΗΘΟΥΜΕ;

THIS IS A HIGH-LEVEL TRAUMA

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΥΨΗΛΟΥ ΕΠΙΠΕΔΟΥ ΤΡΑΥΜΑ

ART IS (NOT) THE TRIUMPH OF LOSS

Η ΤΕΧΝΗ (ΔΕΝ) ΕΙΝΑΙ Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ

MAY I HAVE A GLASS OF PAIN, PLEASE?

ΠΑΡΑΚΑΛΩ;

YOU ARE MORE FRAGILE THAN YOUR HAIR,
CATHERINE DENEUVE

ΕΙΣΑΙ ΠΙΟ ΕΥΘΡΑΥΣΤΗ ΑΠ’ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΟΥ, ΚΑΤΡΙΝ ΝΤΕΝΕΒ

«Τι θα πάρετε;»
«Λίγο θάρρος, παρακαλώ.»

DO YOU MIND IF I KISS YOUR TENDER FREEDOM?

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Το δράμα τού να είσαι Οδυσσέας
και να μην το ξέρεις,
υποδουλωμένος στην αδράνεια.

BETRAYAL

The drama of being Odysseus
and not knowing it,
enslaved to inertia.

MAY I HAVE A GLASS OF PAIN, PLEASE?

ΒΗΘΛΕΕΜ

YOUR HAND IS THE STAR OF BETHLEHEM

Ενώ μιλάμε υπάρχει κάπου ένα μεγάλο ποσοστό βλακείας.

AS WE
SPEAK
THERE IS
SOMEWHERE
A CERTAIN
AMOUNT
OF STUPIDITY

Τέχνη βασισμένη στη μοναξιά σας.

ART BASED ON YOUR LONELINESS

Στίχοι ανοιχτοί στη διαστρέβλωση.

ART OPEN TO DISTOR TION

Σημείωμα συγγραφέα όχι αυτής της έκδοσης.

IMAGINATION
HURTS MAN.
ART IS ITS
REMNANTS,
THE BLACK
ASHES.
BEAUTIFUL
COST,
USELESS.

ΣΤΗΝ ΟΠΕΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΖΩΡΖ ΕΖΕΝ ΟΣΜΑΝ

Ανέβα στο πεζοδρόμιο Ζωρζ Εζέν Οσμάν.

WITH QUITE
AN INTENSE
TIMELESS SENSE
OF EMPIRE,
BARON HAUSSMANN
IS ALWAYS
BY HER SIDE
LOOKING
FOR A GLASS
TO DISSOLVE
AN ASPIRIN

Ακόμη, συγχέει το όμποε με το φαγκότο ενώ είναι δυο εντελώς διαφορετικά όργανα. Και παρόλο που του έχει εξηγήσει επανειλημμένα τις διαφορές του ενός από το άλλο, συνεχίζει να μην τις καταλαβαίνει και να μπερδεύει τα δυο όργανα μεταξύ τους. Αυτό είναι ένα καθαρά αδικαιολόγητο λάθος και πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπόψη. Σε μια ορχήστρα κάθε όργανο έχει το δικό του όνομα και τα δικά του χαρακτηριστικά, δεν μπορεί ο καθένας να τους αλλάζει όνομα επειδή ο ίδιος είναι ανίκανος να απομνημονεύσει τις ονομασίες που τους δόθηκαν δεκαετίες ή και αιώνες πριν από εμάς.

Σχετικά με αυτό τον τρόπο αντιμετώπισης των πραγμάτων με επιπολαιότητα και απροθυμία συμμόρφωσης είναι κάθετη, και θα χρειαστεί να επιμείνει σ' αυτό μέχρι να γίνει σαφές. Η μνήμη δεν μπορεί να είναι κάτι ευμετάβλητο, όπως ούτε οι προτιμήσεις των ανθρώπων μπορούν να αλλάζουν ξαφνικά και χωρίς ακράδαντα επιχειρήματα που να τις δικαιολογούν.

Τη μέρα που έκαψε τα δάχτυλά της ακουμπώντας στο καπάκι του βραστήρα, εκείνος συνέχισε να ακούει κάποιο συγκρότημα ή κάτι παρόμοιο. Είναι ενοχλητικό να ζεις με κάποιον που δεν επιλέγει σχολαστικά τι θα ακούσει και επιπλέον που δεν διαθέτει κάποια βασική αίσθηση χιούμορ. Για

He confuses the oboe with the bassoon, even though they are two completely different instruments. And although she has repeatedly explained to him the differences between them, he continues to misunderstand them and confuse the two instruments. This is a purely unjustifiable mistake and should be taken seriously. In an orchestra each instrument has its own name and its own characteristics, not everyone can change their name because he himself is unable to memorise the names given to them decades or even centuries before us.

Regarding this way of dealing with things with superficiality and reluctance to comply, she is resolute and will need to stick to it until it becomes clear. Memory cannot be volatile, nor can our tastes change suddenly and without strong arguments to justify them.

The day she burned her fingers, he continued to listen to some music band or something like that. It is annoying to live with someone who does not meticulously choose what to listen to and also who does not have a basic sense of humor. For example, if while crossing a road a car

παράδειγμα, αν διασχίζοντας το δρόμο ένα αυτοκίνητο τον αγγίξει με το μπροστινό μέρος του προφυλαχτήρα, θα σηκώσει τα μάτια λέγοντας στον οδηγό, Είσαι γάιδαρος, και, Με χτύπησες έτσι που είσαι εντελώς τρελός. Δεν θα σκεφτεί ποτέ να γελάσει με μια τέτοια κίνηση, ούτε να πει, Καλέ μου φίλε, εσύ που είσαι ένας αξιόλογος οδηγός, δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό που έκανες για μένα σήμερα όταν το άγγιγμά σου με ξύπνησε δίνοντας νόημα και ουσία στη μέρα μου. Δεν διαθέτει την απαραίτητη ευγνωμοσύνη που θα τον έκανε να εκτιμήσει τα πράγματα διαφορετικά.

Μολονότι δεν υπάρχει τίποτα πιο σκληρό από την κοινοτοπία, παραδέχεται ότι το τσιγάρο τής προσφέρει την αίσθηση ότι παίρνει τη ζωή πιο σοβαρά εκείνη τη στιγμή. Αυτό που είπε, ότι εκείνος δεν μπορεί να εκτιμήσει σωστά τα πράγματα, το σκέφτηκε ξανά και κατάλαβε ότι δεν ισχύει. Μπορεί να αναγνωρίσει πότε ένα πάρκο είναι ωραίο και πότε κακόγουστο και μάλιστα περνώντας θα πει, Αυτό το πάρκο είναι ωραίο, έχει λίγα δέντρα, όχι πολλά δέντρα, δέντρα με διαφορετικά χρώματα.

touches him with the front of its bumper, he will raise his eyes saying to the driver, You are an asshole, and, You hit me so that you are completely crazy. He will never think of laughing at such a move, nor say, My dear friend, you who are a remarkable driver, I will never forget what you did for me today when your touch woke me up giving meaning and substance to my day. He does not have the necessary gratitude that would make him appreciate things differently.

Although there is nothing harsher than a cliché, she admits that smoking gives her a feeling that she takes life more seriously. What she said about not being able to evaluate things properly, she thought again about it and realised that it's not true. He can recognise when a park is beautiful and when it is bad taste and in fact while passing by he would say, This park is beautiful, it has few trees, not many trees, trees with different colours.

Δεν υπάρχει τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα τίποτα
τίποτα τίποτα τίποτα πιο συγκλονιστικό από τη συγχώρεση.

There is nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing nothing nothing nothing nothing
nothing nothing nothing more stunning than forgiveness.

ΑΣΑΝΣΕΡ

Ο άνθρωπος ανεβοκατεβαίνει,
δεν σχηματίζει μόνο περιττώματα.
Το αιώνια γυμνό του μέτωπο
κάποτε λάμπει
όλο ταπείνωση και αγάπη.

ELEVATOR | LIFT

Man goes up and down,
it's not just feces.
His eternally naked forehead
sometimes shines
full of humility and love.

ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

Η φυσική της ένωσης.

ΜΕ ΘΕΑ ΤΟΝ ΚΟΛΠΟ

Θερμός θρίαμβος θάμπους.

ΤΑ ΑΥΤΙΑ ΜΑΣ ΑΝΟΙΧΤΑ

Η έκρηξη ως γυναικοκρατία.

BERLIN

Γιατί θέλετε να βλέπετε τον κόσμο
ως ζωολογικό κήπο
και όχι ως καθεδρικό ναό;
Μήπως γιατί ο άνθρωπος
παίζει όπως το θηρίο το ρόλο του ανίδεου;
Ο άνθρωπος μόνος του
είναι κάτι ημιτελές,
κάτι χωρίς στέγη·
καιρός για «αυτόματη φωτογραφία»,
«φακούς επαφής»,
ψωμί από Σταυρό χωρίς γλουτένη.

Warum sehen Sie die Welt
als einen zoologischen Garten
und nicht als einen Dom?
Ist es, weil der Mensch wie ein Tier
die Rolle des Ahnungslosen spielt?
Der Mensch allein
ist etwas Unvollständiges,
etwas ohne Dach;
Zeit für »Fotoautomatik«,
»Kontaktlinsen«,
Brot aus glutenfreiem Kreuz.

ΝΕΑ ΓΛΥΠΤΙΚΗ

Μετά τον πόλεμο
έπρεπε να χαραχτούν στα μάτια
όλων των γλυπτών δάκρυα
κάτω και γύρω από τα μάτια
και όχι να παριστάνουν
ότι η λύπη δεν τα άγγιξε πότε
ενώ το κάλλος είναι αιώνες βαθιά πληγωμένο.

SCULPTURE

After the war
the eyes of the statues
should have tears carved all over them
and not pretend
that sorrow never touched them
whereas beauty is deeply hurt.

ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ

Μέσα σε μια θολή ομήγυρη πραγματικότητας μετρά τα γατιά που γέννησε η γάτα, μετρά τα δάχτυλα, δύο, τέσσερα, δύο, τέσσερα, μετά; Μετρά τα κουμπιά. Κοίτα, κοίτα, τρώω ακόμα. Δηλαδή ό,τι προσπαθώ να αντιληφθώ εγώ, προσπαθείς και εσύ; Μακάρι μαζί να τα καταφέρουμε. You! You! Τον άντρα μου τον ξέρεις; Ναι, είναι ο παππούς μου. Ο παππούς σου είναι ο άντρας μου, στην ταινία, όχι στην καθημερινότητα. Ποια ταινία; Αυτή που γυρίζουμε, εσένα το μπαστούνι σου πού είναι; Δεν έχω. Δεν έχεις; Και πώς περπατάς; Θα έρθω να σας δω το απόγευμα. Δεν ξέρω αν θα ζούμε γιατί έξω από το σπίτι είναι ένα big, big όχημα. Τι όχημα; Σε αγαπώ τόσο πολύ που θέλω να σου μοιάσω. Κι εγώ. Είσαι ο αρχηγός των καλών ιδεών. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, μετά; Διαλεκτική της λήθης.

μάθημα για το πώς μπορεί κανείς να μεταμορφωθεί σε τοπίο

a lesson on how someone can transform oneself into a place

A.

Αν ερωτευτούμε
ίσως γίνουμε
μάρμαρα
σε αυτό που αποτελεί
το άγαλμα
της ανθρωπότητας.

A.

If we fall in love
we might become
marbles
in what constitutes
the statue
of humanity.

«CLASSIC HOTEL» | ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΔΕΝ ΗΞΕΡΕ ΤΙΠΟΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΚΛΕΝ ΓΚΟΥΛΝΤ

Το τελευταίο μείζον γεγονός της ιστορίας της πόλης ήταν η συνήθεια που ανέπτυξε να ανεβαίνει καθημερινά στο λόφο απέναντι από το σπίτι ώστε να αποκρούσει τις ασυνάφειες, την αίσθηση εγκλεισμού, σκέψεις όπως, Η μέρα είναι βουβή ή Η ζωή είναι παραλογισμός. Όταν συναντηθήκαν για πρώτη φορά της άρεσε ιδιαίτερα. Κατάλαβε ότι πιθανόν να την είχε ερωτευτεί. Τότε είχε ένα κινητό που δίπλωνε στη μέση. Είχε ωραία μαύρα κουμπιά. Κάποιες φορές αντάλλαζαν μερικά μηνύματα. Στο δωμάτιο του ξενοδοχείου το φως ήταν έντονο και εκείνη ξάπλωνε στο κρεβάτι με τα ρούχα. Επιπλέον, η βαλίτσα της ήταν ανοιχτή και αυτό δημιουργούσε ακαταστασία. Κάποιες φορές έλεγε μόνο, Μην αφήσεις τη σκέψη σου να παραλύσει, συνέχισε τους βαθύπλοκους λογισμούς σου. Η λογική είναι η τελευταία θεραπευτική αγωγή, είναι ανεφάρμοστη, μια αδέξια κατασκευή. Τη βοηθούσε απλώς να δει κάποιες δυνατότητες. Εκείνη ήταν ωραία όπως τα βιτρό του Chagall, πέρα από το υλικό δεν υπήρχε τίποτα που να ξεχωρίζει το δέρμα της από την άβυσσο των χρωμάτων.

"CLASSIC HOTEL" | THAT NIGHT SHE DIDN'T KNOW ANYTHING ABOUT GLENN GOULD

The last major event in the history of the city was the daily habit she developed of climbing the hill opposite her house to avoid inconsistency, a sense of confinement, thoughts like, The day is dumb or Life is absurd. When they first met, she particularly liked her. She realised she had probably fallen in love with her. She had a cell phone with nice black buttons and sometimes they exchanged messages. In the hotel room the light was disturbingly bright and she was lying on the bed with her clothes on. Her suitcase was open and this was creating an additional mess. Sometimes she would only say, Don't let your thoughts be paralysed, continue your deep thoughts. Logic is the last treatment, it is inapplicable, a clumsy construction, it merely helped her to see some possibilities. She was as beautiful as Chagall's stained glass, apart from the material there was nothing else separating her skin from the abyss of colours.

Ποταμός: αστική παρηγοριά.

Fluss - der urbane Trost

Το μέρος από το οποίο κατάγεται θα έπρεπε να έχει ονόματα όπως: Ασάφειες, Ηλεκτροπληξία, Τηλέφωνο. Αυτό δεν της αρέσει. Την κάνει να αισθάνεται πιο έξυπνη από τους άλλους. Όταν μεγάλωνε της έλειπαν τα ωραία κορίτσια και επιπλέον διέθετε μια εύγευστη βραδυγλωσσία. Στις φωτογραφίες προσπαθεί να μην είναι το σώμα δίπλα από κάποιον άλλον. Η αλήθεια είναι ότι είχαν καιρό να τη ρωτήσουν κάτι ωραίο. Ζεσταίνεται αλλά δεν βγάζει τα ρούχα γιατί θα πρέπει να τα ξαναφορέσει μετά. Ακόμη, βρίσκει αρκετά ενοχλητική την απλούστευση των πραγμάτων, η οποία δεν έχει καμία σχέση με την απλότητα. Δεν απλουστεύεται η ύπαρξη, απλοποιείται όμως η ζωή όταν αφουγκράζεται την πολυπλοκότητά της, τις ακατάσχετες πορείες των μυρμηγκιών για τις οποίες είχε μόνο διαβάσει γιατί ποτέ δεν ήταν φυσιοδίφης και ένιωθε πως χρειαζόταν τις λέξεις για να περιγράψει τον κόσμο. Πού ακριβώς είχε διαβάσει για τη δοκιμασία του βλέμματος;

The place where she comes from should have names like, Ambiguities, Electrocution, Telephone. She doesn't like it, it makes her feel smarter than everyone else. When she was growing up she missed pretty girls and also possessed a tasty slurred speech. In photos she tries not to be the body next to someone else. The truth is that they hadn't asked her anything interesting in a long time. She gets hot but doesn't take her clothes off because she will have to put them back on afterwards. Still, she finds the simplification of things, which has nothing to do with simplicity, quite disturbing. Existence is not rationalised, but life is simplified when she listens to its complexity, the incessant marches of ants she had only read about because she had never been a naturalist and felt she needed words to describe the world. Where exactly had she read about the challenge of the gaze?

Αύριο θα γραφτούν άρθρα για την οικολογία του πένθους ή βιβλία με τίτλους όπως, *Πένθος και επιστήμη*, *Η μεταπολεμική αναγέννηση του πένθους ή Πένθιμη ιστορία του κόσμου*. Τι πένθος, τι έθνος; Υπάρχει περίπτωση να τα βλέπει όλα ως ένα μισάνοιχτο πένθος, ως ένα πένθος της γνώσης ή ως ένα πλεόνασμα πένθους που δεν ταιριάζει μόνο στην Ηλέκτρα, ως σεβάσμιο πένθος ή ως πένθος της επιφάνειας, σαν μια ανατομία του πένθους ή σαν ένα αναψοκοκκινισμένο πένθος αισθητικού τύπου, ένα πένθος του χάους ή σαν μια υπόσχεση πένθους, σαν ένα όχι ακριβώς πένθος, σαν ένα αναψυκτήριο πένθους ή κάτι σαν εκδοχή ενός σχετικά μεγάλου πένθους, ενώ θα μπορούσαν να φιληθούν θερμά και χωρίς αυτό το περίπου πένθος. Εκείνη τότε θα της έλεγε, Έλα να βγάλουμε το πένθος που μας μπήκε στα μάτια, και αυτό θα σήμαινε μια καθόλου πένθιμη ορατότητα.

Tomorrow articles will be written on the ecology of mourning or books with titles such as, *Mourning and Science*, *The Post-War Renaissance of Mourning* or *The Mourning History of the World*. There is a chance to see it all as a half-open mourning, as a mourning of knowledge or as a surplus of mourning that doesn't fit only Electra; as a venerable mourning or as a mourning of the surface; as an anatomy of mourning or as an agitated mourning of the aesthetic type; a mourning of chaos or as a promise of mourning; as a not quite mourning, as a mourning canteen or something like a version of a relatively large mourning; whereas they could kiss each other warmly without this approximate mourning. She would then say to her, Come on, let's get the mourning out of our eyes, and that would mean a not at all mournful visibility.

ΕΙΣΑΙ Η ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΗ ΕΡΗΜΟΣ

Δεν νιώσαμε ποτέ ότι ο αέρας ήταν ίδιος με εκείνον που φύσαγε όταν κρεμόταν στον Σταυρό. Από τον Θωμά έχουμε ακόμη τα δάχτυλα στην πληγή. Ποια αψίδα θριάμβου ή άγαλμα νίκης υποψιάστηκε ποτέ είτε τον Θρίαμβο είτε τη Νίκη; Η Quadriga είναι μια ακόμη όμορφη έρημος, εκτός και αν την έβλεπε μαζί της. Θα ταίριαζε κάποια φράση όπως, Πόλεις με βάση τη μοναξιά σας, Ωοθήκες μιας όχι και τόσο γόνιμης αλλά πάντοτε υγρής μήτρας, Κάποιος που ρωτά, Νιώθετε κι εσείς αυτό το κενό; Κάτι σαν καθημερινό σφάλμα. Μακάρι να μπορούσε να φωνάξει, Η χαρά μας θα συντρίψει το μένος σας ή Φανταστείτε κάθε γραμμή ως εκδηλωμένη ειρήνη ή Μη βλέπετε τη δυσκολία να αναχαιτιστεί η δυσκολία όποτε σχεδιάζετε μια περίσταση ή Κάποια στιγμή θα πεθάνεις, ως προφητεία σε όλους ή έστω κάτι που δεν έχει τονιστεί ιδιαίτερα μέχρι σήμερα.

SCHÖNE WÜSTE

We never felt that the wind was the same as that which blew when He was hanging on the Cross. From Thomas we still have our fingers in the wound. Which triumphal arch or statue of victory ever hinted at either Triumph or Victory? Quadriga is another beautiful desert, unless she sees it with her. It would suit phrases like, Cities based on your loneliness, Ovaries of a not so fertile but always wet womb, Something like a daily error. If one only could shout, Our joy will crush your rage or Imagine every line as manifested peace or Don’t see the difficulty in intercepting the difficulty whenever you plan an occasion or One day you will die, as a prophecy to everyone or at least something that has not been particularly emphasised so far. Would you mind if I kissed your tender freedom?

Αισθάνεστε κι εσείς αυτό το κενό;

Do you feel this emptiness too?

Τέχνη,
η ανοικοδόμηση του βλέμματος.
Όπως τα μαλλιά της.
Γεμάτα Χριστό.

Art,
the reconstruction of the gaze.
Like her hair.
Full of Christ.

ΕΛΑ ΝΑ ΒΓΑΛΟΥΜΕ ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΜΠΗΚΕ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ

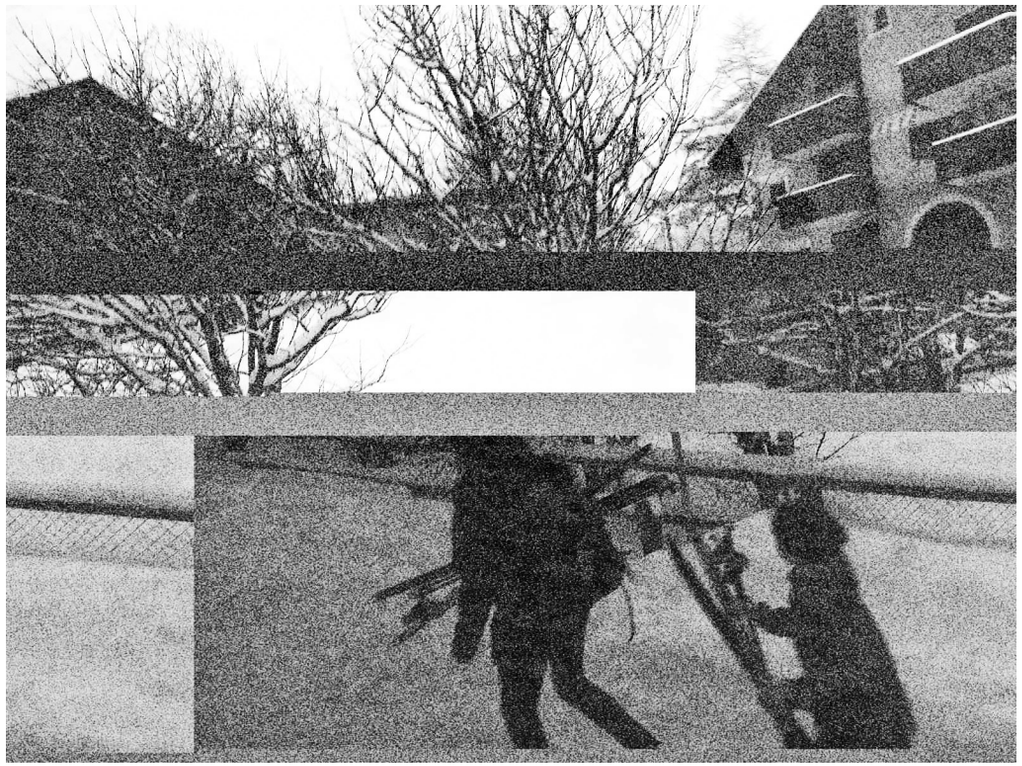

come on, let's get the mourning out of our eyes

Πρότειναν μια άλλη ιστορία,
την ιστορία της επανόρθωσης,
οδηγίες για το
τι να κάνετε μετά την μπίρα.
Θεώρηση της ζωής που είναι φλεγόμενη.
Έδωσαν νέο στήθος στην ελευθερία
και, όπως τα γλυπτά,
η σχέση τους ακούμπησε τα βάθη της ιστορίας.

They suggested another story,
the story of rectification;
instructions on
what to do after drinking beer.
A flaming perspective of life.
They revived freedom
and, like the statues,
their relationship reached the depths of history.

ΠΕΔΙΟ ΜΑΧΩΝ ΧΑΡΙΣ

Έσο έτοιμος!
Μάχη για απαλότητα!

the leisure of a restored gaze

ΜΟΥΣΕΙΟΛΟΓΙΑ

Τα έργα έχουν
το βλέμμα των κοριτσιών
που τα κοίταξαν.
Έτσι, κάθε έργο τέχνης
είναι το ίδιο
ένα μουσείο του βλέμματος.

MUSEOLOGY

The works have
the glance of the girls
who looked at them.
So, every piece of art
is in itself
a museum of the gaze.

Ο ΑΥΧΕΝΑΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο Ουρανός διακονεί με τα λευκά γυαλιά του ελέους.
Ο άνθρωπος ακόμη βυθίζεται σε μια πλημμυρίδα πόνου.
Άσε τις φωτιές στους ποιητές,
εσύ να προτιμάς να χτενίζεσαι, Χάρη.
Μονάδα μέτρησης ελευθερίας ο πόντος,
αν ο άνθρωπος πνίγεται ή όχι στα δάκρυα,
υπερπόντια ανταρσία.
Γιατί συγχέεται η Βαβυλώνα με τη Βαβέλ;
Οι κρεμαστοί κήποι δεν είναι θέμα λεξιλογίου.
Ξέρει τη ζεστασιά του κεριού
αντί για την άχαρη θερμοκρασία
από τον πυρετό μιας νόσου.
Δεν θερμομετριέται η θαλπωρή,
δεν ανεβάζει πυρετό το ήδη φλεγόμενο πυρ της αγάπης.
Με την ανθρώπινη σύγκρουση ασχολείται,
μια πιθανότητα λάθους ή βάθους.
Θερμαντική κρέμα στον αυχένα της ιστορίας.

THE NECK OF HISTORY

Heaven serves with the white spectacles of mercy.
Man still sinks in a flood of pain.
Leave the fires to the poets,
prefer to comb your hair, Grace.
The sign of freedom is fluid,
if a man drowns in tears or not,
overseas mutiny.
Why is Babylon confused with Babel?
Hanging gardens are not a matter of vocabulary.
She knows the warmth of the candle
instead of the clumsy temperature
from the fever of a malady.
Warmth is not measured by thermometer,
it can't cause fever the already burning fire of love.
She deals with human conflict,
a possibility of death or depth.
Warming cream on the neck of history.

ΤΟ ΕΥΑΛΩΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

the vulnerable gaze of winter

Κάτω ο ρομαντισμός, θέλω να σε κοιτάζω διαρκώς!

What would you like to experience in the Bode-Museum once?

Kissing a girl next to each piece.

«Εγώ θα λέω κάποιους τίτλους και εσύ θα λες στοπ σε αυτόν που σου ταιριάζει. Αυτό μπορεί να γίνει ιδιαίτερα εποικοδομητικό και στο τέλος να απολαύσουμε την υπερβολική μας ποίηση. Οι τίτλοι είναι: Τα βακτήρια είναι φρικιά. Η ατμόσφαιρα είναι κίτρινη αλλά εγώ ποτέ δεν μοιάζω με χλωμή μαργαρίτα. Λέσχη κοινωνικής καταστροφής. Ωραία ζωή μέσα σε συντρίμμια. Κάνω ό,τι μπορώ για να μείνω χωρίς φίλους.»

«Δεν μου αρέσει κανένας από αυτούς τους τίτλους. Είναι μεγάλοι και καταθλιπτικοί.»

"I will give you some titles and you must stop me at the one that suits you. This can be particularly interesting and in the end we can enjoy our extravagant poetry. The titles are: Bacteria are freaks. The atmosphere is yellow but I never look like a pale daisy. Social disaster club. Nice life in a wreckage. I am doing everything I can to lose all the friends I have."

"I don't like any of these titles. They are long and depressing."

Έχει μουδιάσει το στόμα, το γόνατο ανάμεσα στα πόδια της ξέρει κάθε θερμοκρασία. Τα δάχτυλα της μιας κοντεύουν να διαπεράσουν το δέρμα της άλλης, τα νιώθει μέχρι τα κόκαλα. Τα χέρια της είναι παντού, έχουν γίνει πλάτη, ώμος, μηρός, αβαθής λίμνη, αναπνέει από αλλού, απ' τα αυτιά ή τη μήτρα. Η καρδιά της σε αγώνα ταχύτητας, αθλητής στίβου, πιέζει το στήθος της άλλης, την αισθάνεται στη δική της, κι ενώ εγγράφεται μια νέα ανατομία η ακοή της φτάνει μέχρι τη σπλήνα, το συκώτι, ακούει τα πάντα, γίνεται κυτταρική, μοριακή, ευαίσθητη, παύει, δεν ακούει παρά κολπικά, γίνεται ολόκληρη κόλπος, γιορτή των υδάτων, πρωτόγονος ηβικός εορτασμός, μέχρι και τα μάτια της είναι υγρά, την κοιτά γελώντας, ξυπνά απαλά. Είναι εκεί, τη ρωτά, θέλεις να φιληθούμε;

Στις κορυφές, βιολιά, άριες και παπούτσια Kappa γλιστρούν στον πάγο. Από το αμφιθέατρο κοιτάζει το καμπαναριό. Τα κοιμητήρια είναι μουσεία σύγχρονης τέχνης που εκθέτουν την ησυχία των τάφων, ένα μάθημα για το πώς μπορεί κανείς να μεταμορφωθεί σε τοπίο. Το κορίτσι στην άλλη πλευρά των Άλπεων είναι ένα βουνό που περιμένει να λιώσει το χιόνι για να δει τι κρύβεται αποκάτω. Της γράφει, Αγάπη μου, εμπιστεύσου την αγάπη, όχι τα επιχειρήματα, και έλα να με βρεις, και, Οι φωτεινοί σηματοδότες αναβοσβήνουν

The mouth is numb, the knee between her legs identifies the temperature. The fingers of one girl are almost penetrating the skin of the other, she feels them to her core. Her hands are everywhere, becoming a back, a shoulder, a thigh, a shallow lake, she breathes through the ears or the uterus. Her heart is beating like crazy, like an athlete on a sprint, pressing her chest against the other, feeling her heart beating too. While a new anatomy is born, her hearing reaches her spleen, her liver, she can hear everything, she becomes cellular, molecular, vulnerable, she ceases, she only hears through the uterus, she's expanding, transubstantiating into a uterus, an aquatic Epiphany, a primitive pubic celebration, even her eyes are wet. She looks at her laughing, she wakes up gently. She is there. Do you want to kiss?

On the peaks, violins, arias and Kappa shoes glide on the ice. From the auditorium she looks at the bell tower. Cemeteries are contemporary museums carrying the quiet of the graves; a lesson on how someone can transform oneself into a place. The girl on the other side of the Alps is a mountain waiting for her snow to melt to reveal what lies beneath. She writes to her, My darling, trust love not arguments and

χωρίς πεζούς, η απουσία είναι το ίχνος των ανθρώπων ή Είναι τόσο ζεστά μέσα σου. Το αμήν είναι η ηχώ της ύπαρξης, δεν υπάρχει σάλιο θανάτου, η φωνή σου είναι μια μεγάλη περιπέτεια ήχων. Αλλά αυτή δεν είναι μια ρομαντική ιστορία.

Κάποιες μέρες είναι ένας πολύ απότομος γκρεμός και ολόκληροι βυθοί ησυχίας ανατρέπονται από την αναταραχή των ήχων. Είναι τόσο μοναχική, σαν κρύο πλακόστρωτο. Έχει ήδη μεταμορφωθεί σε τοπίο και μοιάζει με δημόσιο μνημείο ή θέαμα, μια άδεια Βαστίλλη. Αισθάνεται ότι πρέπει να επιβεβαιώσει κάτι με την παρουσία της, ενώ βάζει κύβους ζάχαρης στη γλώσσα αντί να τους ρίξει στον καφέ ή πέφτει στο νερό θυμίζοντας φύκι. Κάνει σκέψεις όπως, Είναι φανερά καλύτερο να κλαίει κανείς χωρίς λόγο ή απλώς για διασκέδαση. Κάποιες φορές οι αλλαγές που γίνονται μέσα της είναι σαν διαφορετικά δωμάτια του ίδιου ξενοδοχείου. Παρ' όλες τις αναποδιές ανανεώνει τακτικά τα υπαρξιακά στο κεφάλι της. Χρειάζεται μόνο τρεις-τέσσερις φορές μπρος πίσω ώστε να πάρει τη σωστή απόφαση.

Το βράδυ βγαίνοντας αναγνωρίζει το καθεστώς των πραγμάτων, δίνει χώρο στα σιντριβάνια, τα επίχρυσα κάγκελα, τα σκουπίδια στους μεγάλους κάδους και τις ρόδες των οχημάτων. Με επιδεξιότητα προχωρά ανάμεσά τους χωρίς να προσκρούει κάπου. Όταν φταρνίζεται κλείνει το στόμα με το χέρι

come to see me, and, Traffic lights flash without pedestrians, absence is the trace of people, or, It is so warm inside you. Amen is the echo of existence, there is no saliva of death; your voice is a great adventure of sounds. But this is not a romantic story.

Some days are a very steep cliff for her and quantities of quietness are overturning with the agitation of sounds. She is as lonely as a cold pavement. She has already been transformed into a place and looks like a public monument or spectacle; an empty Bastille. She feels that she has to confirm something by her presence while she puts pieces of sugar on her tongue instead of throwing them into the coffee or swimming in the sea resembling seaweed. She has thoughts like, It's better to cry for no reason or just for entertainment. Sometimes, the changes inside her are like different rooms of the same hotel. Despite the misadventures she regularly updates the existential issues in her head. She needs only three or four times back and forth to take the right decision.

In the evening, when she goes out, she recognises the state of things, giving space to the fountains, to the golden railings, the rubbish in the big bins and the wheels of vehicles. She is moving with dexterity through them without striking

της, που είναι πάντοτε κρύο. Δεν υπήρξαν ποτέ πιο περίεργα μάτια από τα δικά της. Τα λουλούδια που οι άνθρωποι ταξιδεύοντας βλέπουν στο δρόμο είναι τα μάτια της. Μπορεί να αγγίζει, να ακουμπά οπουδήποτε. Όλα είναι ορατά. Βλέπει μέσα από τα πάντα, είναι τα πάντα. Τη στιγμή που θα νομίσει ότι θα πεθάνει, θα περάσουν από μπροστά της άνθρωποι των σπηλαίων, μεγάλα κεφάλια, μοναχοί του μεσαίωνα, ο σύγχρονος κόσμος, ένα πλαστικό μαχαίρι. Μια μέρα ίσως πέσει στον ποταμό, όχι από κάποια γέφυρα, από το δρόμο, σαν να την έσπρωξε κάποιο ποδήλατο περνώντας. Από το νερό θα δει τις μαύρες στέγες στις σοφίτες και θα σκεφτεί πως ξέρει πώς φτιάχνονται. Αυτό θα της δώσει αιφνίδια την αίσθηση μιας ολοκληρωμένης ανθρώπινης γνώσης. Ζωγραφική είναι το αιώνια γυμνό βλέμμα. Από τον ποταμό μπορεί να βγει διαφορετική. Καλό είναι ο άνθρωπος να ανεβοκατεβαίνει.

Εκείνη επαναλαμβάνει ως σύνθημα, Κάτω ο ρομαντισμός, θέλω να σε κοιτάζω διαρκώς! Στις φωτογραφίες προσπαθεί να μην είναι το σώμα δίπλα από κάποιον άλλον. Η αλήθεια είναι ότι είχαν καιρό να τη ρωτήσουν κάτι ωραίο. Ζεσταίνεται αλλά δεν βγάζει τα ρούχα γιατί θα πρέπει να τα ξαναφορέσει μετά. Όταν μεγάλωνε της έλειπαν τα ωραία κορίτσια και επιπλέον διέθετε μια εύγευστη βραδυγλωσσία. Βρίσκει αρκετά ενοχλητική την απλούστευση των πραγμάτων, η οποία δεν έχει καμία σχέση με την απλότητα. Δεν

anywhere. When she sneezes, she closes her mouth with her hand, which is always cold. There have never been more curious eyes than hers. The flowers that people look at while they are travelling are her eyes. She can touch, she can stay anywhere. Everything is visible for her. She sees through everything, she is everything. The moment she will think that she will die, there will pass in front of her cavemen, great heads, Middle Ages monks, the modern world, a plastic knife. She may fall into a river, not from a bridge, from the street instead, as if she was pushed by a bicycle. From the water she will see the black roofs of the attics and she will think that she knows the way they are made. This will give her the feeling of an integrated human knowledge. Painting is the eternally naked look. She may go out from the river as a different person. It's good for people to go up and down.

She repeats as a slogan, Enough with romance, I want to look at you all the time! In photos she tries not to be the body next to someone else. The truth is that they hadn't asked her anything interesting in a long time. She gets hot but doesn't take her clothes off because she will have to put them back on afterwards. When she was growing up she missed pretty girls and also possessed a tasty slurred speech. She finds the simplification of things, which has

απλουστεύεται η ύπαρξη, απλοποιείται όμως η ζωή όταν αφουγκράζεται την πολυπλοκότητά της, τις ακατάσχετες πορείες των μυρμηγκιών για τις οποίες είχε μόνο διαβάσει γιατί ποτέ δεν ήταν φυσιοδίφης και ένιωθε πως χρειαζόταν τις λέξεις για να περιγράψει τον κόσμο. Πού ακριβώς είχε διαβάσει για τη δοκιμασία του βλέμματος; Η μυθολογία αυτής της επανάστασης θέλει την ιστορία να ξεκινά από το ανοιχτό πνεύμα των Γάλλων. Τα έργα έχουν το βλέμμα των κοριτσιών που τα κοίταξαν. Έτσι, κάθε έργο τέχνης είναι το ίδιο ένα μουσείο του βλέμματος.

Το τελευταίο μείζον γεγονός της ιστορίας της πόλης ήταν η συνήθεια που ανέπτυξε να ανεβαίνει καθημερινά στο λόφο απέναντι από το σπίτι ώστε να αποκρούσει τις ασυνάφειες, την αίσθηση εγκλεισμού, σκέψεις όπως, Η μέρα είναι βουβή ή Η ζωή είναι παραλογισμός. Όταν συναντηθήκαν για πρώτη φορά της άρεσε ιδιαίτερα. Κατάλαβε ότι πιθανόν να την είχε ερωτευτεί. Τότε είχε ένα κινητό που δίπλωνε στη μέση. Είχε ωραία μαύρα κουμπιά. Κάποιες φορές αντάλλαζαν μερικά μηνύματα. Στο δωμάτιο του ξενοδοχείου το φως ήταν έντονο και εκείνη ξάπλωνε στο κρεβάτι με τα ρούχα. Επιπλέον, η βαλίτσα της ήταν ανοιχτή και αυτό δημιουργούσε ακαταστασία. Κάποιες φορές έλεγε μόνο, Μην αφήσεις τη σκέψη σου να παραλύσει, συνέχισε τους βαθύπλοκους λογισμούς σου. Η λογική είναι η τελευταία θεραπευτική αγωγή, είναι

nothing to do with simplicity, quite disturbing. Existence is not rationalised, but life is simplified when she listens to its complexity, the incessant marches of ants she had only read about because she had never been a naturalist and felt she needed words to describe the world. Where exactly had she read about the challenge of the gaze? The mythology of this revolution wants the story to begin from the open spirit of the French. The works have the glance of the girls who looked at them. So, every piece of art is in itself a museum of the gaze.

The last major event in the history of the city was the daily habit she developed of climbing the hill opposite her house to avoid inconsistency, a sense of confinement, thoughts like, The day is dumb or Life is absurd. When they first met, she particularly liked her. She realised she had probably fallen in love with her. She had a cell phone with nice black buttons and sometimes they exchanged messages. In the hotel room the light was disturbingly bright and she was lying on the bed with her clothes on. Her suitcase was open and this was creating an additional mess. Sometimes she would only say, Don't let your thoughts be paralysed, continue your deep thoughts. Logic is the last treatment, it is inapplicable, a clumsy construction,

ανεφάρμοστη, μια αδέξια κατασκευή. Τη βοηθούσε απλώς να δει κάποιες δυνατότητες. Εκείνη ήταν ωραία όπως τα βιτρό του Chagall, πέρα από το υλικό δεν υπήρχε τίποτα που να ξεχωρίζει το δέρμα της από την άβυσσο των χρωμάτων.

Μέσα στο χρόνο η σχέση τους θύμιζε θρίαμβο ελευθερίας. Ποια αψίδα θριάμβου ή άγαλμα νίκης υποψιάστηκε ποτέ είτε τον Θρίαμβο είτε τη Νίκη; Η Quadriga ήταν μια ακόμη όμορφη έρημος, εκτός και αν την έβλεπε μαζί της. Θα ταίριαζε κάποια φράση όπως, Πόλεις με βάση τη μοναξιά σας, Ωοθήκες μιας όχι και τόσο γόνιμης αλλά πάντοτε υγρής μήτρας, Κάποιος που ρωτά, Νιώθετε κι εσείς αυτό το κενό; Κάτι σαν καθημερινό σφάλμα. Μακάρι να μπορούσε να φωνάξει, Η χαρά μας θα συντρίψει το μένος σας ή Φανταστείτε κάθε γραμμή ως εκδηλωμένη ειρήνη ή Μη βλέπετε τη δυσκολία να αναχαιτιστεί η δυσκολία όποτε σχεδιάζετε μια περίσταση ή Κάποια στιγμή θα πεθάνεις. Ως προφητεία σε όλους.

Ένιωθε ότι η χαρά θα νικήσει, ακόμα κι αν αύριο γράφονταν άρθρα για την οικολογία του πένθους ή βιβλία με τίτλους όπως, *Πένθος και επιστήμη*, *Η μεταπολεμική αναγέννηση του πένθους ή Πένθιμη ιστορία του κόσμου*. Τι πένθος, τι έθνος; Υπάρχει περίπτωση να τα βλέπει όλα ως ένα μισάνοιχτο πένθος, ως ένα πένθος της γνώσης ή ως ένα πλεόνασμα πένθους που δεν ταιριάζει μόνο στην Ηλέκτρα, ως σεβάσμιο

it merely helped her to see some possibilities. She was as beautiful as Chagall's stained glass, apart from the material there was nothing else separating her skin from the abyss of colours.

Over time, their relationship resembled a triumph of freedom. Which triumphal arch or statue of victory ever hinted at either Triumph or Victory? Quadriga is another beautiful desert, unless she sees it with her. It would suit phrases like, Cities based on your loneliness, Ovaries of a not so fertile but always wet womb, Something like a daily error. If one only could shout, Our joy will crush your rage or Imagine every line as manifested peace or Don't see the difficulty in intercepting the difficulty whenever you plan an occasion or One day you will die. As a prophecy to everyone.

She felt that joy will win, even if tomorrow articles would be written on the ecology of mourning or books with titles such as, *Mourning and Science*, *The Post-War Renaissance of Mourning* or *The Mourning History of the World*. There is a chance to see it all as a half-open mourning, as a mourning of knowledge or as a surplus of mourning that doesn't fit only Electra; as a venerable mourning or as a

πένθος ή ως πένθος της επιφάνειας, σαν μια ανατομία του πένθους ή σαν ένα αναψοκοκκινισμένο πένθος αισθητικού τύπου, ένα πένθος του χάους ή σαν μια υπόσχεση πένθους, σαν ένα όχι ακριβώς πένθος, σαν ένα αναψυκτήριο πένθους ή κάτι σαν εκδοχή ενός σχετικά μεγάλου πένθους, ενώ θα μπορούσαν να φιληθούν θερμά και χωρίς αυτό το περίπου πένθος. Εκείνη τότε θα της έλεγε, Έλα να βγάλουμε το πένθος που μας μπήκε στα μάτια, και αυτό θα σήμαινε μια καθόλου πένθιμη ορατότητα. Αλλά αυτή δεν είναι μια ρομαντική ιστορία. Πεθυμώντας την, πεθυμούσε Εκείνον.

mourning of the surface; as an anatomy of mourning or as an agitated mourning of the aesthetic type; a mourning of chaos or as a promise of mourning; as a not quite mourning, as a mourning canteen or something like a version of a relatively large mourning; whereas they could kiss each other warmly without this approximate mourning. She would then say to her, Come on, let's get the mourning out of our eyes, and that would mean a not at all mournful visibility. But this is not a romantic story. Longing for her, she longed for Him.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ωραία ζωή μέσα σε συντρίμμια / Nice life in a wreckage 9
Αβαθής λίμνη 10
Shallow lake 11
Η στοργική καταιγίδα του έρωτα 14
Ah! An irony got stuck in my eye! 15
Μνημεία της επιφάνειας 16
A surface monument 17
Ύψηλού επιπέδου τραύμα 18
A high-level trauma 19
Σε αγαπώ με όλα μου τα δάχτυλα 20
I love you with all of my fingers 21
Αυτή δεν είναι μια ρομαντική ιστορία στις Άλπεις 22
This is not a romantic story in the Alps 23
Αντί να υποκρίνεσαι είναι πιο εύκολο να μην υποκρίνεσαι 24
Instead of pretending it's easier not to pretend 25
MUT! 26
MUT! Orgasm is coming! 27
Μια άδεια Βαστίλλη 28
An empty Bastille 29
Σε περίπτωση που κάποιος ερωτευτεί μια ζωγράφο 32
In case someone falls in love with a painter 33
Είσαι πιο εύθραυστη απ' τα μαλλιά σου, Κατρίν Ντενέβ 34

Each **line** is **a**n exhibition **place** /
Κάθε γραμμή είναι ένας χώρος έκθεσης 35
«Τι θα πάρετε;» 36
Do you mind if I kiss your tender freedom? 37
Προδοσία 38
Betrayal 39
May I have a glass of pain, please? 41
Βηθλεέμ 42
Your hand is the star of Bethlehem 43
Ενώ μιλάμε υπάρχει κάπου ένα μεγάλο ποσοστό βλακείας 44
As we speak there is somewhere a certain amount of stupidity 45
Τέχνη βασισμένη στη μοναξιά σας 46
Art based on your loneliness 47
Στίχοι ανοιχτοί στη διαστρέβλωση 48
Art open to distortion 49
Σημείωμα συγγραφέα όχι αυτής της έκδοσης 50
Imagination hurts man 51
Στην όπερα με τον Ζωρζ Εζέν Οσμάν 52
With quite an intense timeless sense of empire 53
Ρομαντικές ιστορίες 54
Romantic stories 55
Δεν υπάρχει τίποτα 58
There is nothing 59
Ασανσέρ 60

Elevator | Lift 61
Μεταφυσική 62
Με θέα τον κόλπο 62
Τα αυτιά μας ανοιχτά 62
Berlin 63
Νέα γλυπτική 64
Sculpture 65
Διαλεκτική της λήθης 66
μάθημα για το πώς μπορεί κανείς να μεταμορφωθεί σε τοπίο /
a lesson on how someone can transform oneself into a place 67
A. 68
A. 69
«Classic Hotel» | Εκείνο το βράδυ δεν ήξερε τίποτα για
τον Γκλεν Γκουλντ 70
"Classic Hotel" | That night she didn't know anything about
Glenn Gould 71
Το στοργικό βάθος ενός τοπίου 72
Fluss — der urbane Trost 73
Οι ακατάσχετες πορείες των μυρμηγκιών 74
The incessant marches of ants 75
Η οικολογία του πένθους 76
The ecology of mourning 77
Είσαι η πιο όμορφη έρημος 78
Schöne Wüste 79

Αισθάνεστε κι εσείς αυτό το κενό; 80
Do you feel this emptiness too? 81
Η ανοικοδόμηση του βλέμματος 82
The reconstruction of the gaze 83
Έλα να βγάλουμε το πένθος που μας μπήκε στα μάτια 84
come on, let's get the mourning out of our eyes 85
Τα βάθη της ιστορίας 86
The depths of history 87
Πεδίο μαχών Χάρις 88
the leisure of a restored gaze 89
Μουσειολογία 90
Museology 91
Ο αυχένας της ιστορίας 92
The neck of history 93
Το ευάλωτο βλέμμα του χειμώνα 94
the vulnerable gaze of winter 95
Κάτω ο ρομαντισμός, θέλω να σε κοιτάζω διαρκώς! 96
What would you like to experience in the Bode-Museum once? 97
Ωμά αυγά 98
Raw eggs 99

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ 100
RECAPITULATION 101

ΤΥΠΩΘΗΚΑΝ 700 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΣΕ ΧΑΡΤΙ ΣΑΜΟΥΑ 120 gr. ΙΤΑΛΙΑΣ
ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ *ΨΙΜΥΘΙ*
ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 2022
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΤΟ ΡΟΔΑΚΙΟ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΤΖΑΛΛΑΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
LEIGH SAYERS

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ
ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ

Artemis Chrysostomidou (1987) is a writer and director whose original pieces for theatre include *Raw Eggs*, Espaço da Penha Lisbon (Portugal, 2022); *Manipulation and Other Romantic Stories*, Frankfurt LAB (Germany, 2021); *Mortality, hooray*, EXPO Festival, English Theatre Berlin (Germany, 2020); *A guide on how to prevent daily life accidents*, BIOS, Athens (Greece, 2019) etc. She has collaborated with directors such as C. Crombholtz (Germany, 2019), A. Chioti, VASISTAS (Greece, 2015-2017) etc., while her work has been presented as site-specific or text-based art series at TRAVERS, Copenhagen Contemporary (Denmark, 2021), Temporars, Muzeum Susch (Switzerland, 2020) etc. She has received fellowships at O Rumo do Fumo (2022); Frankfurt LAB supported by Stiftung Polytechnische Gesellschaft Frankfurt am Main (2021); Temporars by Muzeum Susch, Art Stations Foundation Switzerland (2020); and European Emerging Artist by European Theatre Convention (2019). In 2018 she was awarded the State Prize for Literature, Best Young Writer (Cyprus) for her book *Dogs don't bark in France / Sculpture*.

Η Άρτεμις Χρυσοστομίδου (1987) έχει γράψει και σκηνοθετήσει τα έργα για θέατρο *Raw Eggs*, Espaço da Penha Lisbon (Πορτογαλία, 2022), *Manipulation and Other Romantic Stories*, Frankfurt LAB (Γερμανία, 2021), *Mortality, hooray*, EXPO Festival, English Theatre Berlin (Γερμανία, 2020), *Πώς θα αποφύγετε τα ατυχήματα της καθημερινής ζωής*, BIOS, Αθήνα (Ελλάδα, 2019) κ.ά. Έχει συνεργαστεί με σκηνοθέτες όπως η C. Crombholtz (Γερμανία, 2019), η Α. Χιώτη, VASISTAS (Ελλάδα, 2015-2017) κ.ά., ενώ έργα της έχουν παρουσιαστεί ως site-specific ή text-based art series στο TRAVERS, Copenhagen Contemporary (Δανία, 2021), Temporars, Muzeum Susch (Ελβετία, 2020) κ.α. Έχει λάβει τις υποτροφίες O Rumo do Fumo Lisbon (2022), Frankfurt LAB με τη στήριξη του Stiftung Polytechnische Gesellschaft Frankfurt am Main (2021), Temporars του Muzeum Susch, Art Stations Foundation Switzerland (2020), και European Emerging Artist του European Theatre Convention (2019). Το 2018 της απονεμήθηκε το Κρατικό Βραβείο Νέου Λογοτέχνη (Κύπρος) για το βιβλίο της *Τα σκυλιά δεν γαβγίζουν στη Γαλλία / Γλυπτική*.